Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 19. Den 1. Juli 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

Præstedommets Gjengivelse.

(Fortsat fra Pag. 253).

Saalænge den Hellig=Aands overordentlige Gaver vise sig iblandt Menneskene, saalænge de ved den til eet Legeme sammenføiet og sammenheftet ved alle Forbindelsens Led drager sin Næring fra ham som er Hovedet, nemlig Christus, eller saalænge som de af ham, Christus, igjennem inspirerede Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder og Lærere undervises og opbygges, at de maae naae til Eenhed i den Tro, hvorved Guds Børn har udført saa overordentlige Gjerninger, og i alle Maader udvikles til Christi Fyldes voxne Tilstand, falder det dem aldrig ind, at Aabenbarelse, den Hellig=Aands Naadegaver, eller Apostler, Propheter og Evangelister er unødvendige eller undværlige til de Helliges fuldkomne Beredelse og Embedets Forvaltning; men først naar de ved Vantro og Overtrædelse af Guds Bud fordrive den Hellig=Aand og Apostler og Propheter af deres Midte, og de paa Grund af deres Hjerters Haardhed ikke erholder dem igjen, om de og bede Gud derom, da er det, at de falde paa den Tanke, at de ikke mere er nødvendige; thi Satan bringer dem til at glemme, at det er for deres Ondskabs og ikke for deres Retfærdigheds Skyld, at de er borttagne fra deres Midte. Da er det de dele sig i Sekter og Partier, der gjensidig forkjettre hinanden; thi istedetfor den Hellig Aands **ufeilbarlige** Kjendelse i alle Sager, forkyndt af Mænd, der var bemyndigede og indblæste af Gud, maa de forlade sig paa skrøbelige Menneskers **feilbarlige** Domme.

Ved nu at overveie de ovenfor nævnte store Afvigelser fra Skriftens rene Lære, tilligemed mange andre, som vi dog ikke her vil omtale, hvilke har havt de sørgeligste Følger, kommer enhver Oprigtig til at tvivle paa, at de, som forkynde en saadan Lære, virkelig kan være kaldede og befuldmægtigede af Gud i Overeensstemmelse med hvad det Gamle= og Ny=Testamente derom melder os. Vi vil derfor paa den redeligste Maade med Aandens Veiledning undersøge, hvorvidt denne Tvivl er ugrundet eller grundet.

Om Menneskene, navnligen de saakaldte "Christne", ikke ved at fornegte Aabenbarelser siden det første Aarhundrede efter den christne Tidsregning var blevne saa formørkede og vantro angaaende Guds Ting og mistroiske til deres

Medmennesker, saa vilde de snart være fuldkommen paa det Rene i denne Sag, da de Aabenbarelser, givne til Propheten Joseph Smith, allertydeligst afgjør den; men da Størstedelen af de, som nu kalde sig Christne ikke tro, men endog i deres "Lærebøger" og "Troesbekjendelser" opfordres til at forkaste al Aabenbarelse og alle Propheter, undtagen hvad Biblen beretter dem om, vil vi see, hvad Vidnesbyrd den giver os i denne Sag.

Dersom Biblen gav noget Vidnesbyrd om at Gud ikke mere vilde give nogen Aabenbarelse til sin Kirke efter det første Aarhundrede efter Christi Fødsel, at Apostler og Propheter efter samme Tid ikke mere skulde være nødvendige i Kirken og derfor skulde borttages, og at det var tilladt alle og enhver at bestænke Børn eller døbe Voxne ganske efter Behag og at Udelukkelser og den Kirketugt, Christus indstiftede, ikke mere skulde behøves, saa kunde der tænkes ringe Mulighed for, at de, som forkynde Saadant, kunde være kaldede og ordinerede efter Skriftens Viis. "Men", vil maaskee Nogen sige, der ikke har læst synderligt i Biblen: "Indeholder ikke Biblen nogen saadan Lærdom? for vore Præster er dog lærde Mænd, der maa have studert Biblen vel, og derfor nok maa vide, om det, de lærer, er sandt eller ei." Om Christenhedens Præster vide det Rette og med frit Forsæt bedrage, eller de selv er bedragne, skal vi ikke her tage os for at afgjøre, men overlade det til Gud, der kjender dem bedst, men saameget er vist, at Biblen ikke kan modsige sig selv; thi om den modsagde sig selv kunde den ikke være Guds Ord, og derfor, om Nogen siger han troer Biblen som Guds Ord, og tillige siger, at den modsiger sig selv, han bespotter den Hellig Aand, ved hvis Hjelp den er skreven, idet han derved lærer, at den Hellig Aand er splidagtig med sig selv. Og da der nu ovenfor med Biblens klare og tydelige Ord er beviist, at Lutheranernes Lærdomme er aldeles modsat Biblens Lære, er det klart, at ingen af dem kan være kaldet og sendt af Gud.

Vi skal endydermere bevise samme. Vi har i Begyndelsen viist, at alle Guds Tjenere blev kaldede ved Aabenbaring, og at denne var nødvendig dertil; da nu den Aabenbaring, Biblen, ikke indeholder nogen Navneliste paa dem i de tilkommende Slægter, som skulde ordineres til Præsteembedet, og de lutheranske Præster her i Danmark lære, at man ikke behøver paa ny at underrettes om Guds Raad og Villie ved Aabenbaring, følger deraf ligefrem, at ingen af dem er kaldet og sendt af Gud. Men, skriver en lutheransk Præst, en Opponent mod de Sidste-Dages Hellige: "Staaer der noget i Skriften om, at Timotheus og Titus og de øvrige af Apostlenes Disciple har havt nogen overordentlig Aabenbaring af Gud, som befalede dem at prædike? Berettes der os vel andet derom, end at Apostlene beskikkede dem til Lærere under Bøn og Haandspaalæggelse? Og naar Paulus byder Titus (Tit. 1, 5) at indsætte Lærere i enhver Stad, saa skriver han: "saadanne, som er ustraffelige, een Qvindes Mand, som har troende Børn, som ikke er beskyldte for Ryggesløshed eller er gjenstridige", og en saadan Formaning forudsætter jo ligefrem, at Titus ikke fik nogen særlig Aabenbaring angaaende hvem, han skulde beskikke, thi en saadan Formaning vilde jo have gjort enhver Veiledning af Apostlen overflødig. Efter denne Apostlens Formaning handle vi endnu, thi vore Lærere blive indviede efter apostolisk Skik med Bøn og Haandspaalæggelse i Jesu Navn, og annamme

saaledes Myndighed ikke af Mennesker, men af Gud; thi det skeer efter hans Anordning."*)

Anderledes lærer rigtignok Biblen. Fra Begyndelsen til Enden vidner den om, at **alle** Guds Tjenere blev ordinerede efter Aabenbarelse, og taler ikke et Ord om, at Nogen er bleven ordineret uden efter den; hvilket vi nu skulde vise tydeligere, end det allerede viiste. Jesus blev kaldet ved Aabenbarelse af Faderen til Apostel og Ypperstepræst, (See Joh. 12, 49—50; Hbr. 5, 5.) og tiltog sig ikke af sig selv at tale eller handle i nogensomhelst Henseende; men talte og handlede efter Faderens Aabenbaringer til ham. Formedelst Aabenbarelsesaanden kjendte Frelseren, hvem Faderen vilde, at han skulde kalde, og derfor blev ogsaa alle Apostlerne kaldede ved Aabenbarelse. (See Joh. 15, 16.) Da Apostlene skulde handle ganske efter Christi Exempel ordinerede de ingen uden Aandens Aabenbarelse (See 1 Cor. 7, 17. Ap. Gr. 1, 15—26. og 13, 1—4. og 20, 28). Mon nu nogen forstandig Mand, efter nøie at have overveiet anførte Skriftsteder, kan med Retfærdighed paastaa, at Titus ikke skulde beskikke Ældster efter Aabenbaring ligesom Jesus og Apostlerne, der var Exempler for ham at efterfølge? Mon det er forstandigt at tænke, at Timotheus, Titus eller nogen anden Ældste i Christi Kirke skulde ordinere nogen til Præsteembedet uden Aabenbaring, naar Paulus skriver til Timotheus: "Forsøm ikke den **Naadegave,** som er i dig, som dig er given ved **Prophetie** under Haandspaalæggelse af de Ældste?" (1 Tim. 4, 14.) Og naar Paulus byder Titus at beskikke Ældster i enhver Stad og giver ham ovennævnte Formaning, gjør han det netop for at indskærpe ham til at bruge den Deel af Aabenbarelsesaanden, der var i ham (Titus) til ved den at kjende, hvem der var "ustraffelig, gjestfri, sindig, retfærdig, hellig, kydsk, som holdt fast ved det sande Ord efter Underviisning", kort sagt til ret at kjende deres "Frugter". Gud giver ikke Alle ligemegen Naadegave, (see f. Ex. 4 Mose B. 12, 6—8.) og naar Apostlen byder Titus at ordinere Ældster, vidste han nok, at Gud havde under de Ældstes Haandspaalæggelse tildeelt ham saa meget af Aabenbarelsesaanden, som var ham tilstrækkelig, og formaner ham derfor til at bruge sin Gave til Guds Ære, at han efterhaanden kunde erholde mere og mere.

Saaledes blev Guds Tjenere fordum kaldede; men hvorledes blive de lutheranske Præster kaldede? Er der en Eneste beskikket ved "Prophetie under Haandspaalæggelse af de Ældste?" Er der en Eneste af dem, der har guddommelig Fuldmagt til at ordinere andre? Er der en Eneste af dem, der har Aabenbarelsesaanden til at kjende og beskikke Andre efter? Om der er, hvi taale de da en saa sjælefordærvende Lærdom i deres Lærebøger: at "vi ikke behøve paa ny at underrettes om Guds Raad og Villie ved nogen Slags ny Aabenbarelse;" og "om nogen nu vilde foregive at have annammet en ny guddommelig Aabenbarelse, burde vi ingenlunde fæste Troe til ham, efterdi Gud ingensteds har lovet at sende nye Propheter til Verdens Oplysning?" hvi taale de da, at saamange Skjørlevnere, Tyve, Drankere, Skjendegjester, Hovmodige o. s. v. staae i deres Kirke, da Paulus strengt revsede de Corinthier, fordi de ikke udelukte saadanne?" (1 Cor. 5.) Det vilde sandelig være bedre, om de udelukte dem istedetfor inspirede Propheter, som Gud har lovet at sende.

---

*) See Side 10 af „en Advarsel imod de falske Propheter" af Pastor H. P. G. Koch.

Nævnte Præst kalde de Sidste Dags Hellige Løgnere og Bagvadskere, der ikke bevise, hvad de sige, vi vil lade Enhver undersøge og bedømme, om han ikke med Rette kan anvende sine Ord paa sig selv.

Skriften giver os dernæst saavel i det Gamle som Nye Testamente mange tydelige Vidnesbyrd om at et forfærdeligt og almindeligt Frafald skulde skee, førend Christi anden Tilkommelse. Først skulde Jøderne forkaste Evangeliet, korsfæste og hudstryge Jesus og nogle af de Propheter, Vise og Skriftkloge, han udsendte iblandt dem, (see Matth. 23, 34) og derefter skulde Ødelæggelse, saa stor som aldrig før havde været over dem og ei heller mere skal komme over dem, overraske dem. Deres Land skulde gives i Hedningernes Vold; deres Hovedstad med det prægtige Tempel, Nationens Prydelse og herlige Samlingsplads ved de aarlige Høitider, skulde fortæres af Ild og aldeles ødelægges af krigerske Hedninger, saa at der end af sidste ikke skulde lades Steen paa Steen tilbage. Selv skulde de bortføres som Fanger og deres Efterkommere være landflygtige, indtil Hedningernes Tider fuldkommedes. Alt dette er nøiagtigen bleven opfyldt. Men efterat Jøderne havde forstudt og korsfæstet Frelseren skulde Evangeliet prædikes for Hedningerne, og iblandt dem saavelsom iblandt Jøderne, skulde mange falske Propheter opstaae og Menneskene skulde i Hobetal vælge sig Lærere, eftersom deres Øren kløe og blive i høi Grad lastfulde, som Paulus skriver i sit andet Brev til Timotheus, og Følgen deraf skulde være, at Gud vilde borttage Apostlerne og Propheterne af deres Midte, derved lignelsesviis afskjære Rødderne af Figentræet, saa at det ei kunde inddrage den nærende Vædske, og at Kirken skulde ophøre som Christi Kirke, eller, med de prophetiske Ord, uddrives i Ørken.

Hvor forfærdelig end den Tanke maatte synes mange, saa forholder det sig dog ganske saaledes, og Verden, navnlig den saakaldte christne, viser os den nøiagtigste Opfyldelse af Propheternes Udsagn om Frafaldet; (see "Mormons Bogs guddommelige Troværdighed" af Professor O. Pratt) hvormeget lutheranske Præster end vil forvende Skriften til Gunst for Christi Kirkes uforandrede Vedblivelse indtil vore Dage. Og hvorledes er vel deres Beviser? O! saaledes at de selv, om de kunde see, vilde grues over deres Elendighed og Daarskab. F. Ex. Een skriver, at Christus maatte daarlig have holdt sit Løfte til Petrus — "du er Petrus og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte skal ikke faae Overhaand over den" — dersom Christi Kirke var frafalden og ikke havde existeret paa Jorden i mange Aarhundreder. Men samme Pastor maa vistnok have et andet Begreb om Klippen, end det Skriften giver os. Christus siger, at hans Lærdom er Klippen, hvorpaa vi bør bygge, hvis vi ønske, at Helvedes Porte ikke skal faae Overhaand over os. (See Matth. 7, 24—27.) Og hvorfra kommer Christi Lærdom? Den kommer fra Faderen ved Aabenbarelse. Derfor siger Jesus: "salig er du, Simon Jonas Søn, thi Kjød og Blod haver ikke **aabenbaret** dig det", nemlig at Jesus var Christus, den levende Guds Søn, "men min Fader, som er i Himmelen." Hvad Fordring har nu Lutheranerne med Rette til at blive anerkjendte som Christi Kirke naar de forkaste ny Aabenbarelse, Propheter, Kirketugt og meget andet af Christi Evangelium. De har, om de ikke omvende sig, Fordring paa hvad Paulus lover dem i Brevet til

de Galater, 1ste Capitel, 8de Vers. Derfor forvente vi ogsaa snart at see alle dem iblandt dem, der er retfærdige, at fornegte deres Lærebøger og al anden ugudelig Lærdom, og bygge paa den rette Klippe.

Mange har tænkt sig, at Myndighed eller Fuldmagt til at forvalte i Præsteembedet kunde være bleven overleveret til de lutheranske Præster ned igjennem Slægterne; men her træffer de igjen paa andre Hindringer, hvilke vi nu skulde omtale. Allerede i de første Aarhundreder efter Christi Fødsel begyndte falske Lærere at indføre mange Lærdomme, som hverken Christus eller Apostlerne havde lært. Saaledes indførtes f. Ex. Barnedaab, hvorom Biblen ikke beretter os det allerringeste, og skjøndt de ikke havde faaet nogen Aabenbaring derom fra Faderen, hvilken ifølge Christi Ord var aldeles nødvendig til at indføre en ny Lærdom, anerkjendte dog Kirken snart denne af Mennesker forfattede Lære. Endvidere blev tidligt Coelibatet indført, eller med andre Ord, man forbød de Geistlige at gifte sig, ja der blev endog i det fjerde Aarhundrede paa flere Kirkeforsamlinger besluttet, at alle høiere Geistlige skulde skilles ved deres Hustruer, skjøndt Apostlen Paulus kalder det Djevles Lærdom, og dem som indførte den Løgnere og Hyklere, brændemærkede i deres egen Samvittighed; (1 Tim. 4,) og udtrykkelig foreholder Titus, at en Biskop skulde være gift; og skjøndt Ægteskabet var det Første, Gud indstiftede iblandt Menneskene, og at formere sig den første Befaling, han gav dem. 1 Mose B. 1, 28. og 2, 24.) Hvormeget af Aabenbarelsesaanden mon der maa have været i Præstedømmet dengang, naar hele Kirkeforsamlinger kunde anerkjende Djevles Lærdomme? Foruden dette vedtoges i den katholske Kirke i det 8de Aarhundrede, at Lægfolk ikke maatte nyde Kalken ved Nadveren, men kun de Geistlige, og saavidt gik man i Ugudelighed, at der paa Kirkeforsamlingen i Toulouse 1229 udtrykkelig blev forbudt Lægfolk at læse den hellige Skrift. Afladshandel og mange andre gudsbespottelige Lærdomme blev tillige indførte, mange geistlige Embeder blev solgte og Geistliges Udsvævelser og Ryggesløshed overgik langt de barbariske Afgudsdyrkeres. En luthersk Præst, der i en Fremstilling af Kirkens Historie skildrer Kirkens Tilstand i Middelalderen, skriver følgende: „Paverne kunde ikke modstaae den uhyre Fristelse til Hovmod og Tyranni, som den absolutte, uansvarlige Magt fører med sig. I Korstogene aabenbarede Kirken paa en glimrende Maade sin henrivende Magt over Sjælene, men undergravede derved tillige sin egen Bygning. Christendommen kom paa en følelig Maade til Bevidsthed om, at den saliggjørende Forsoning med det Guddommelige ikke er at søge paa et enkelt Sted eller blandt udvortes Ting, hverken i Jerusalem eller i Rom, hverken i Besiddelsen af Reliqvier eller i Beskuelsen af Hostien, men først og fornemmelig i Menneskets eget Indre. Og da begyndte de Christne at faae Øinene op for **Kirkens Brøstfældighed, for dens Læres Usandhed, og dens Geistliges Tyranni og Usædelighed.** Videnskaben, som hidtil havde været Kirkens Tjenesteqvinde, befriede sig fra dens Lænker og opdrog Folkene til Selvbevidsthed og Uafhængighed. Fyrsterne kaldte Borgernes Nationalfølelse til Hjelp imod Kirkens Anmasselser, og medens Lehnsvæsenet forsvandt for arvelige Monarchier og frie Samfund, fik de Christne tilsidst Mod til at udtale den Erkjendelse, **at Guds Kirke var forladt af Gud,** og derfor

trængte til en almindelig Reformation."*)

Nu spørge vi: hvorledes kunde nogen Mand erholde guddommelig Fuldmagt, naar Kirken var saa **brøstfældig** og dens Lære saa iblandet med **Usandhed** og dens Geistlige saa **tyranniske** og **usædelige**, "at den var forladt af Gud og derfor trængte til en **almindelig** Reformation", uden at det skete ved ny Aabenbaring? Det kunde aldeles ikke skee uden Aabenbaring, da det ikke er tilladt noget Menneske, om det og kan indsee bestaaende Vildfarelser og kan mene det oprigtigt, selv at tiltage sig Myndighed til at forvalte i Præsteembedet; thi der staaer skrevet: "Ingen tager sig selv denne Ære, men den som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var." (Hebr. 5, 4.) Hvor oprigtige Mange end kan have været under Frafaldets lange, mørke og forfærdelige Periode, hvor inderligt de end kunde have sukket efter lysere Dage, og hvor gode Hensigter de end kan have havt, saa kunde de ikke komme til en sikker Kundskab om Evangeliets Principer og Ordinanzer uden ved Aabenbaring, der var den eneste ufeilbarlige Kjendelse i alle Sager, og kunde ikke blive døbte eller adlyde nogen af Evangeliets Anordninger, eller blive salige, uden Gud vilde kalde, undervise og bemyndige Nogen til at forvalte i Præsteembedet i sin Kirke. Derfor er Præstedømmets Gjengivelse aldeles uundværligt til Menneskenes Lyksalighed i Tid og Evighed.

(Fortsættes.)

En Tale;

af Præs. Brigham Young.

(Fortsat.)

Hvad Slags Mennesker burde vi være? Burde ikke hele vort Liv være fuldt af Lov og Priis og Halleluja for Gud og Lammet; med gode Gjerninger og gode Følelser, værende opfyldt med Guds Aand? Dersom vi var saaledes, vilde der da være noget Rum for Vrede eller Kiv fra denne Tid og fremdeles? Der vilde ikke være en eneste Mand eller Qvinde, der kunde finde Tid til at tale om sine Naboer, eller trætte med en Broder, men alle Hjerter vilde være helliggjorte for Herren, og enhver Tunge vilde prise ham; og enhver Haand vilde være udrakt til at gjøre Godt og at søge at opbygge Guds Rige, og de vilde aldrig synde igjen. Dersom vi søger at opbygge dette Rige, vil Herren herefter opbygge os. Jeg veed ikke om jeg skal komme halvt igjennem med hvad jeg ønsker at sige idag. Jeg ønsker at komme tilbage nu og tage os selv i Betragtning.

Hvor mange Herligheder og Riger vil der være i Evigheden? I vil see den samme Forskjellighed i Evigheden, som I seer i Verden. For Exempel: I seer her een Klasse af Mennesker, der har levet overeensstemmende med det bedste Lys de havde; I kan gaa iblandt de Hedenske, eller iblandt de Christne, det er ligemeget, jeg vil kalde dem alle Christne, eller alle Hedninger, om det vil behage Nogen, for de mangler ikke meget i alle

*) Side 71 og 72 af „populær Fremstilling af Kirkehistorien for tænkende Christne" af M. Mørk Hansen.

at være Hedninger. Vi vil tage de bedste Mennesker vi kan finde iblandt dem, naar de gaaer igjennem Sløret, da er de i Lyksalighed, da er de i Herlighed; de gaaer hen iblandt de legemberøvede Aander, men de gaaer ikke hvor der er gjenopstandne Legemer, thi de kan ikke leve der; en Prophet eller Apostel kan ikke leve der; han ogsaa gaaer i den aandelige Verden for at leve med Aander. Har de Samqvem med Faderen og Sønnen? Faderen har Samqvem med dem eftersom ham behager, formedelst Engle, eller ogsaa ved Sønnen og den Hellig-Aand. Dette er Prophetens, Apostlens og alle de Helliges Tilstand førend de annammer deres gjenopstandne Legemer; men de seer fremad til den Tid da de skal modtage deres Legemer fra Støvet; og de, der har været trofaste, vil sandsynligviis nu snart faa deres gjenopstandne Legemer. Abraham har faaet sit Legeme for længe siden, og boer hos Faderen og Sønnen, iblandt alle Propheterne og de trofaste Hellige, som fik deres gjenopstandne Legemer strax efter Frelserens Opstandelse; de var dengang beredt til at indgaa til Faderens Hvile og krones med Herlighed og evige Liv; men de var ikke beredt før.

Ingen Aand af Hellig eller Synder, af Propheten, eller ham der dræber Propheten, er beredt for deres endelige Stilling; den gaaer igjennem Sløret fra denne Stilling, og gaaer til Aandernes Verden, og der den opholder sig, ventende paa dens endelige Skjæbne. Uden Tvivl viser det sig som en besynderlig Idee for eder, at baade Hellig og Synder gaaer til det samme Sted, og boer tilsammen i den samme Verden. — I kan see den samme Forskjellighed i denne Verden. I seer de Sidstedags-Hellige, der er kommen til disse Dale, de er et Samfund for sig selv, dog de er i den samme Verden med andre Samfund. Men jeg føler ikke som jeg boer, hvor der er sex eller otte Slags Religion, eller flere, og dog alligevel aldeles ingen Religion; jeg boer ikke hvor der er Banden og Sværgen og Vedderidt og Spillesyge og enhver anden Ting, der er beregnet paa at forstyrre et fredeligt Samfund. Endskjøndt jeg er i den samme Verden, hvor alt dette existerer, boer jeg dog ikke hvor det er, ei heller forstyrres jeg ved det; men jeg har det fredeligt og tjener Herren.

I kan see Forskjelligheden her. Presbyterianerne kan gaa hen for sig selv og bygge Stæder og Byer, og forsøge at forbyde enhver Anden, som ikke er Presbyterianer at boe hos dem; Methodisterne kan gjøre det samme; Baptisterne kan gjøre det samme; vi kan ordne og indrette os i Selskab i denne Verden, som vi behager, i een Betydning; dette er hvad Hr. Owen kalder Socialisme; han siger at Menneskeslægten styres ved Omstændigheder, og andre siger at Menneskeslægten regerer og styrer Omstændighederne. Begge Dele er sandt. Vi regerer og styrer Omstændighederne, men naar vi kommer i Omstændigheder, som Herren bestyrer, da styres vi ved Omstændighederne. — Jeg og mine Brødre kan gaa og nedsætte os i en vis Egn; og, om I (mine Brødre) vælger, I kan blive Kjøbmænd, eller Pengemænd, og om I vælger, I kan leve uden Familie, ligesom en Sjæker; paa denne Maade kan I styre Omstændighederne i en høi Grad, medens der er Omstændigheder over hvilke vi ikke har nogen Control. Alt dette viser nøiagtigen Folkets Tilstand herefter; de styrer Omstændighederne til en høi Grad, og sommetider Omstændighederne controllerer dem. Naar de er i Aandernes Verden, der er Propheten og Patriarchen; alle retfærdige Mennesker er der, og alle ryggesløse Mennesker er ogsaa der.

Hvad vil der blive af med dem? Om

en liden Tid vil Zion være opbygget; Templer er vi ifærd med at opføre; og det hellige Præstedømme er ifærd med at gjøre sin Virkning og at regjere; og enhver Lov af Christo vil blive adlydt; og han vil regere og herske som Konge over Nationer, som han nu er de Helliges Konge: ret snart vil I see Templer opført, og Jakobs Sønner vil gaa ind i Herrens Templer. Hvad vil de gjøre der? — De vil gjøre saare mange Ting. Naar I seer Zion igjenløst og opbygt, — naar I seer Folket udrette Saliggjørelsens hellige Handlinger for sig selv og for andre, I vil see alt dette; men jeg har ikke Tid at fortælle eder uden en lille Deel deraf. Omtrent paa den Tid Herrens Templer er bleven bygt, og Zion stadfæstet; meget nær denne Tid, I vil see, (dem der er trofaste nok vil see), at det første I veed af, der vil være Fremmede i eders Midte, spadsere med eder, tale med eder; de vil trine ind i eders Huse, og spise og drikke med eder, gaa til Forsamling med eder, og begynde at aabne eders Forstands Øine, ligesom Frelseren gjorde med de to Disciple fordum. Ved den Tid Templerne er færdige, vil de Fremmede være der, og vil samtale med eder, og vil sandsynligviis spørge eder om I forstaaer eder paa de Dødes Opstandelse; I kunde sige I har hørt og læst en Deel derom, men I forstaaer det ikke rigtig; og de vil da aabne eders Forstands Øine, og fortælle eder Principerne for de Dødes Opstandelse, og hvorledes at frelse eders Venner; de vil udpege Skriftsteder i det gamle og ny Testamente, i Mormons Bog, og andre Aabenbaringer af Gud, sigende: „Husker I ikke at have læst saa og saaledes, at Frelsere skulde opkomme paa Zions Bjerg?“ o. s. v. og de vil udtyde Skrifterne for eder. I har faaet eders Templer færdige, gaaer nu frem og vorder døbt for hine gode Folk; der er eders Fader og eders Moder, eders Forfædre for mange Generationer tilbage, de Folk, der har levet paa Jorden siden Præstedømmet blev borttaget, Tusinder og Millioner af dem, der har levet overeensstemmende med det bedste Lys og Kundskab de havde. — De vil udtyde Skrifterne for eder, og aabne eders Forstands Øine, og lære eder om de Retfærdiges og de Uretfærdiges Opstandelse, om Saliggjørelsens Lære; de vil bruge det hellige Præstedømmes Nøgler, og oplukke Kundskabens Dør for at lade eder see ind i Sandhedens Palads. I vil udraabe: det er altsammen tydeligt, hvorfor forstod jeg det ikke før? og I vil begynde at føle eders Hjerter brænde inden i eder, medens de gaaer og taler med eder.

I vil gaa ind i Herrens Templer og begynde at fremføre Ordinancer for Herren for eders Døde. Dette eller hiint Menneske vil sige: Jeg ønsker at frelse denne eller hiin Person; jeg ønsker at frelse min Fader, og strax gaaer han frem i Daabens Ordinanz, og konfirmeres og vadskes og salves, og ordineres til Velsignelserne af det hellige Præstedømme, for hans Forfædre. Førend dette er endt, vil en stor Mængde af Israels Ældste, paa Zions Bjerg, blive som Støtter i Guds Tempel, ikke mere at gaa ud; de vil spise og drikke og sove der; og de vil ofte have Anledning til at sige: der var Nogen kom ind i Templet inat, vi vidste ikke hvem det var, men det var uden Tvivl en Broder, og fortalte os saare mange Ting, som vi ikke forstod før. Han gav os Navnene paa en stor Mængde af vore Forfædre, der ikke er i Optegnelsen, og han gav mig mit sande Slægtregister, og Navnene paa mine Forfædre for Aarhundreder tilbage. Han sagde til mig: du og jeg hører til een Familie, der er Navnene paa dine Forfædre, tag

dem og nedskriv dem, og bliv døbt og konfirmeret, og frels den og den, og annam af det evige Præstedømmes Velsignelser for den og den, ligesom du gjør for dig selv. Dette er hvad vi er ved at gjøre for Jordens Indvaanere. Naar jeg betragter det, saa ønsker jeg ikke at hvile meget, men at være flittig hele den lange Dag; thi naar vi ret betænker det, saa har vi ingen Tid at spilde, for det er et meget besværligt Arbeide.

Jeg kunde have stor Lyst til at banke somme Mennesker lidt. Tænker I at de vilde ønske at gaa til Kalifornien for at faae Guld; eller løbe til Færgerne, hvor den Almægtiges Navn bespottes, dersom de rigtig forstod disse Ting: Livets og Saliggjørelsens Vei? I vil træde ind i Herrens Tempel, naar lige strax Brødre Joseph og Hyrum Smith for Exempel kommer gaaende, (thi de vil fuldkommen være istand til at komme og overnatte hos eder, og I ikke vide hvem de er), eller sæt at David Patten skulde komme, og tage nogen af de Tolv i Haanden og ønske at tøve hele Natten hos dem, og udtyde Skrifterne, og aabenbare Guds skjulte Ting; det vil ikke være længe til det vil være saaledes.

Sæt at vi er færdig for det, og at et stort Tempel er bygget paa Central-Punktet, i Jackson-County; — Brødre, vær ikke forbløffet; for om vi ikke gaaer tilbage dertil, vore Sønner og Døttre vil gjøre det; og et stort Tempel vil blive opbygget paa den indviede Plet, og en stor Mængde andre Templer foruden det. Josephs Land, det er Zions Land; og det medtager Nord- og Syd-Amerika for at udgjøre Josephs Land. Sæt at vi er færdig til at gaae ind i Guds Templer, at tjene for vore Fædre, og Forfædre, for Aarhundreder, som alle betragter og seer hvad deres Børn gjør paa Jorden; Herren siger: Jeg har sendt Elias' Prophetens Nøgler; jeg har givet den Lære at vende Fædrenes Hjerter til Børnene, og Børnenes Hjerter til Fædrene; nu alle I Børn, seer I hen til eders Fædres Saliggjørelse? søger I omhyggeligen at gjenløse dem der er døde uden Evangelium, forsaavidt som de søgte Herren den Almægtige, at erholde Forjættelser for eder? thi vore Fædre fik Forjættelser, at deres Sæd skulde ikke forglemmes. O I Børn af Fædrene, seer til disse Ting; I er til at indtræde i Herrens Templer og der at gjøre Forretning for eders Forfædre.

Sæt at vi er færdig til at indtræde i Templet, at døbes og at udrette Ordinanzerne for eet hundrede af vore bedste Forfædre, og Thomas skulde sige til Johannes: Johannes, paatag dig denne Affaire og see dertil; jeg ønsker at gaae til denne Færge for at fortjene en Smule Penge; eller: Joseph, Du kjender Navnene paa vore Forfædre bedre end jeg gjør, vil du ikke gaae og see om deres Frelse? Jeg har ikke Tid selv, jeg ønsker at bygge en Bro; Jakob, er du færdig til at gjøre dine Pligter for de Døde? Nei; jeg agter at gaae hen og begynde en Høkerhandel. Og I kjender det Sprog der er sædvanligt paa saadanne Steder; Herrens Navn bespottes og hans Tjenere forbandes med bittre Eder.

Hvad tænker I derom, I Mænd, Israels Ældster? Hvad vilde Penge have at gjøre med eder, dersom I nu var paa Evighedens Dørtærskel, og Evigheden aaben for eder? Vilde I have Apostaziens Aand saaledes som I har nu? En Smule Penge er mere for saadanne Personer, end alle Adams Sønners og Døttres Salighed. Jeg vilde ønske jeg havde en Røst som titusinde Jordrystelser, at hele Verden kunde høre og kjende Herrens Miskundhed.

Jeg fortæller eder hvad der er foran

mig bestandigen. Naar Mænd og Qvinder række efter de forgængelige Ting af denne Verden, og vil træde ud af Pligtens Sti, og sætte deres Frelse i Fare, det har man sagt, saarer Broder Brighams Følelser. Det er sandt; og jeg kunde gjerne græde over saadanne Mennesker; og Englene græder over os naar de seer vor Daarlighed; at vi er saa svimmel i Hovedet, at vi løber efter Verdens forgængelige Sager, og vender vore Tanker og Følelser til Rigdomme og forsømmer vor Pligt i at berede os for Menneskens Søns Tilkommelse, for de gamle Dages og Nutidens Apostlers og Propheters Tilkommelse, for Zions Igjenløsning og Igjenløsningen af vore afdøde Venner i enhver Tids-Alder, naar Præstedømmet ikke var paa Jorden.

Nu opstaaer det Spørgsmaal hos os: vil hele Verden faae Deel i disse Velsignelser? Ja, hele Verden. Vil der Ingen blive fortabte? er der Ingen kommer til at lide den Almægtiges Vrede? Jeg kan for det første sige, som jeg har sagt hele mit Liv igjennem, hvor jeg har prædiket: jeg havde aldrig Aand til at prædike Helvede og Fordømmelse til Folket; jeg har forsøgt det mange Gange; jeg forsøgte sidste Sabbath, og har forsøgt idag at komme til det Punkt, — de Ugudeliges Lidelser. De vil lide, synes det, men jeg kan ikke faae mit Hjerte til nogen Ting uden Saliggjørelse for Folket. Alle Nationer kommer til at deeltage i disse Velsignelser; alle er indbefattede i Frelserens Gjenløsning; han har smagt Døden for hvert Menneske; de er alle i hans Magt; og han frelser dem alle, som han siger, undtagen Fortabelsens Børn; og Faderen har sat alle Skabninger paa denne Jord, i hans Magt; Jorden selv og Menneskeslægten paa den; de vilde Dyr; Havets Fiske; Himlens Fugle; Insekterne, og ethvert Kryb, med alle Ting henhørende til denne Jordkugle, alt er i Frelsens Magt, og han har gjenløst dem alle. Hvem er der som ikke staaer i hans Magt? Jeg vil fortælle eder det; for det første har han gjort Mennesket til dets egen Agent for Herren; med alt det øvrige han har beskikket, har han beskikket at Menneskene skal handle for sig selv, tænke for sig selv; de kan vælge det Gode og forsage det Onde; hænge ved det Onde og forsømme Lyset og det Gode; ligesom de vil. Liv og Død er sat for dem, og de kan vælge Liv eller Død. Dersom de vælger Død, Ondt og Mørke, vil Tiden komme da de, der er bekjendt med Guds Kraft, vil fornegte den Kraft, og tale imod den Hellig-Aand, og begaa den utilgivelige Synd; da kaster de sig udaf Frelserens Magt, og tiltager sig selv Magt, og siger: "Jeg vil ikke give Agt paa den Herre Jesum, nu vil jeg tjene hvem mig behager, og jeg foragter Guds Søns Magt." De hengiver sig til at være Djevelens Tjenere og bliver hans Engle; de er da ude af Frelserens Hænder, og kan aldrig komme til at boe i Himlen, nei ikke i al Evighed.

Dette vil opklare Begrebet. I har hørt en stor Deel om at have eders Navne skrevne i Lammets Livsbog. Da vi var Christne, efter Verdens almindelige Antagelse, pleiede vi at prædike en stor Deel om at faae vore Navne skrevne i hiin Bog. Jeg vil fortælle eder hvorledes det er; Navnene paa enhver Søn og Datter af Adam er allerede skreven i Lammets Livs-Bog; er der nogensinde en Tid da de vil blive tagen ud af den? Ja, naar de bliver Fortabelsens Børn; men ikke før. Enhver kan vedligeholde sit Navn deri stedse og altid. Dersom de forsømmer det, da vil deres Navne blive udslettet; men ikke før. Alle Navnene af den menneskelige Familie er

strevne der, og Herren vil beholde dem der, indtil de, naar de er kommen til Sandhedens Erkjendelse, gjør Oprør imod ham og synder imod den Hellig-Aand; da vil de blive nedstyrtet til Helvede, og deres Navne udslettes af Lammets Livs-Bog.

Jeg ønsker at faae Brødrene til at betragte det Arbeide der ligger for os; betragter eders Velsignelser og forstaae dem fuldstændigen. Der er ikke et Folk der er saaledes velsignet som vi er. Vi har det evige Livs Ord; Guds Søns hellige Præstedømme; vi besidder det Præstedømmes Nøgler, og kan berede os til at blive Guds Engle; ja, mere, til at blive til Guds Hellige; ja, mere, at blive Guder i Evigheden, og at krones med Kroner af Herlighed, Udødelighed og evige Liv. Og vee dem, der forsømmer disse Ting, eller behandler dem letsindigen; vee dem, der lever iblandt Verden og elsker Rigdom, eller nogen anden Ting, mere end de elsker ham, der er vor Saliggjørelses Ophav.

Disse er nogle Dele af Igjenløsningens Evangelium. Er det ikke en Velsignelse? Er det ikke store Ting for Jordens Indvaanere at vide hvorledes Sandheden er beskaffen; at den lyder i deres Øren, at endskjønt de gaaer til Helvede og lider den Almægtiges Vrede, dog, dersom de ikke har havt Leilighed til at annamme det hellige Evangelium, og er ikke kommet til Kundskab om Sandheden, saa at de kunne synde imod den Hellig-Aand, der vil komme en Tid, ved Lammets Magt og Triumph, da han vil føre dem frem, naar de har udstaaet hans Vrede i Forhold til Gjerningerne der er udøvet i Legemet. Er det ikke en stor Velsignelse?

Jeg vil sige eder, Brødre og Søstre, og Venner, naar jeg seer til disse Ting, da ønsker jeg inderligen at de kunde forstaaes af den ganske Verden; jeg ønsker I kunde see og fuldelig forstaa dem, og see Godheden, og Strengheden, og Mildheden med hiin Strenghed, og den Kjerlighed som den Almægtige har til dem; dersom de kunde kjende det, vi vilde ikke have at vente til Solen staaer op igjen førend ethvert Knæ vilde bøie sig for Herren, fra Østen og indtil Vesten, og fra Norden indtil Syden, over hele denne Klode, og enhver Tunge vilde bekjende for Gud Faderen, at Jesus er den Christus.

Naar de kjender det og forstaaer det, da er Tiden da Bedækkelsens Slør tages fra deres Øine, og alt Kjød vil see hans Herlighed tillige; — da vil hvert Knæ bøie sig og enhver Tunge bekjende at Jesus er den Christus, Igjenløseren, Frelseren og denne Skabelses retmæssige Arving, og ære ham som deres kjerlige Velgjører, og lovprise ham bestandigen, om de end er i den telestiale Verden.

Min Følelse er, at sige: Herren velsigne Eder. Det er med Besværlighed at jeg taler til Eder idag. Min Røst tordner ikke, som den eengang gjorde; og det vilde være elendigt for mig at tale til en Forsamling, og de ikke hørte mig; men det er strengt for mig at prædike. Det vilde være mig kjert, om vi kunde tale her et Tusinde Aar og ikke blive træt, om vi havde den Dygtighed og Magt at gjøre saaledes; vi vil snart komme dertil; Herren velsigne Eder og berede Eder til Hvilens Rige; Amen.

En Advarsels Røst.

(Fortsat fra Pag. 262.)

Eftersom vi har fulgt den store Jordens og dens Beboeres Gjenopreisning til vi finder dem i fuld Nydelse af de Forjættelser der blev givne til deres Fædre, og vi har lært at den tilkommende Tilstand er ikke en skyggeagtig eller fabelagtig Tilstand, men noget man kan fatte; en mere varig Substanz; saa vil vi nu betragte deres Lands Deling og deres Stads Anlæggelse, den hellige Stad, hvor Guds Tabernakel og hans Helligdom skal være evindeligen; thi dette var naturligviis den Stad, som Abraham og Andre søgte efter, men fandt den ikke.

Disse Ting kan vi skue i det sidste Capitel af Ezekiel, hvor han uddeler Landet ved Lod til alle de tolv Stammer, og afmaaler Staden, og Helligdommen i Midten, med dens tolv Porte, tre paa hver Side, det Hele i en Fiirkant. Men i hans 47de Capitel, har vi en Beskrivelse over en deilig Flod, der vil udgaa fra Templets østlige Side, under Helligdommen, og løbe ud i det døde Hav, gjøre Vandet sundt og frembringe en stor Overflødighed af Fisk, saa at Fiskerne sætter deres Garn fra Engedi indtil Eneglaim; men Mudderpølene skal ikke læges, men skal gives til Salt. Og paa hver Side skal opvoxe allehaande Træer til Spise, hvis Løv ikke skal falde af, ei heller skal Frugten derpaa faae Ende, hvert skal bære ny Frugt i sine Maaneder, formedelst Vandet, som udrinder fra Helligdommen; og deres Frugt skal være til Spise, og Bladene til Lægedom.

En fuldstændigere Fremstilling af Stadens Bygning og Materialierne, hvoraf den er bygget giver Esaias i 54, 11: „O du Elendige! som er bortreven ved en Storm og er ikke trøstet; see, jeg vil lægge dine Stene med skjønne Farver, og din Grundvold med Saphirer. Og jeg vil sætte dine Vinduer af Crystal, og dine Porte af Rubiner og alle dine Landemærker af behagelige Stene. Og alle dine Børn skal være lærte af Herren og stor skal dine Børns Fred være. Du skal befæstes med Retfærdighed; du skal være langt fra Fortrykkelse, thi du skal ikke frygte, og fra Fordærvelse, thi den skal ikke naae dig See, de skal visselig samles tilsammen, men ikke ved mig; hvo som samles tilsammen imod dig skal falde for din Skyld. See, jeg haver skabt Smeden, som opblæser Kul i Ild, og forfærdiger et Redskab til sin Gjerning; og jeg, jeg haver skabt Fordærveren til at fordærve. Intet Redskab, som er dannet imod dig, skal lykkes, og hver Tunge, som staaer op imod dig i Dommen, skal du fordømme; denne er Herrens Tjeneres Arv, og deres Retfærdighed er af mig, siger Herren.“

Af disse Vers lære vi noget om deres Stads Skjønhed, og om Materialerne, som den er bygget af: deres skjønne Stene, deres Grundvolde og Saphirer deres Vinduer af Crystal, deres Porte af Rubiner, og alle deres Landemærker af behagelige Stene, er alle vel beregnede til at forskjønne hans Helligdoms Sted, og gjøre hans Fødders Sted herlig, saavelsom give hele Staden en Glands og Storartethed, om hvilken Hedningerne med al deres pralende Rigdom og Storhed kun kan gjøre sig et svagt Begreb; og naar vi saa i samme Beskrivelse lægge Mærke til Indbyggernes Kundskab, saavelsom til deres Fred og Sikkerhed; medens de, som samle sig tilsammen imod dem til Strid, er visse paa at falde for

deres Skyld, saa er dette visselig Herrens Tjeneres Arv; dette er visselig en ønskelig Stad, og vel værd en Pilegrimsreise liig Abrahams.

Men for at kunne gjøre os et endnu tydeligere Begreb om Stæderne Zions og Jerusalems Lykke, Rigdom, Skjønhed og Storhed, vil vi læse Esaias 60de Capitel: „Reis dig, og skin; thi dit Lys er kommet, og Herrens Herlighed er opgangen over dig. Thi see, Mørket skal skjule Jorden, og Dumhed Folket: men Herren skal oprinde over dig, og hans Herlighed skal sees over dig. Og Hedningerne skal vandre ved dit Lys, og Konger ved Skinnet af din Opgang. Opløft dine Øine og see trindt omkring: alle disse have forsamlet sig, de kommer til dig; dine Sønner skal komme langt borte fra, dine Døttre opfostres ved Siden. Da skal du see det og løbe til; og dit Hjerte skal reddes og udvide sig, naar Mangfoldigheden hos Havet omvendes til dig, naar Hedningernes Magt kommer til dig. Kamelernes Mangfoldighed skal skjule dig, Drommedarerne af Midian og Epha, alle de af Scheba skal komme; de skal bære Guld og Røgelse, og bebude Herrens megen Lov. Alle Faar af Kedar skal samles til dig, Nebajoths Vædere skal tjene dig, de skal offres paa mit behagelige Altar, og jeg vil pryde min Herligheds Huus. Hvo er disse, som flyver som en Sky og som Duerne til deres Vinduer? Visselig Øerne skal bie efter dig, og Tharsis Skibe, i Begyndelsen, at føre dine Børn hid langt fra; deres Sølv og deres Guld med dem; til Herrens din Guds Navn, og til Israels Hellige, thi han haver prydet dig. Og de Fremmedes Børn skal bygge dine Mure; og deres Konger tjene dig; thi jeg slog dig i min Vrede, men jeg forbarmer mig over dig i min Velbehagelighed. Og dine Porte skal altid holdes aabne, Dag og Nat, og skal ikke lukkes; til at lade Hedningernes Magt komme til dig, og deres Konger føres hid. Thi hvilket Folk eller Rige, som ikke vil tjene dig, skal fordærves; ja, disse Nationer skal aldeles blive ødelagt. Libanons Herlighed skal komme til dig, Fyrretræ, Kintræ og Busbom tillige, til at pryde min Helligdoms Sted med; og jeg vil gjøre mine Fødders Sted herligt. Og deres Børn, som dig trængte, skal komme bøiede til dig, og de skal nedbøie sig for dine Fødders Saaler, ja Alle, som dig bespottede; og de skal kalde dig Herrens Stad, Zion, den Helliges i Israel. I det Sted, at du var forladt og forhadt, saa at der gik Ingen igjennem, saa vil jeg sætte dig til en evig Herlighed, til Fryd fra Slægt til Slægt. Og du skal die Hedningernes Mælk, og die Kongers Bryst; og du skal fornemme at jeg er Herren, som frelser dig, og din Gjenløser, Jacobs Mægtige. Jeg vil fremføre Guld istedetfor Kobberet og Sølv istedetfor Jernet, og Kobber for Træet, og Jern istedetfor Stenene; og jeg vil gjøre at din Besøgelse skal blive til Fred, og dine Trængere til Retfærdighed. Der skal ikke mere høres Vold i dit Land, eller Ødelæggelse og Forstyrrelse i dine Landemærker; men du skal kalde dine Mure Salighed og dine Porte Lov og Priis. Solen skal ikke mere være dig til et Lys om Dagen, og Maanen skal ikke oplyse dig ved sit Skin; men Herren skal være dig til et evigt Lys, og din Gud til din Herlighed. Din Sol skal ikke mere gaae ned, og din Maane ikke borttages; thi Herren skal være dig til et evigt Lys, og din Sorrigs Dage er da endte. Og dit Folk, de skal alle være retfærdige, de skal eie Jorden evindeligen; de er min Plantelses Qvist, mine Hænders Gjerning, til at bevise mig selv herlig. Den Lille skal blive til Tusinde, den Ringe til

et stærkt Folk; jeg Herren, jeg vil lade det hasteligen komme i sin Tid."

Af dette Capitel lærer vi, 1) at der skal blive en Stad bygget i de sidste Dage, til hvilken ei alene Israel, men ogsaa de andre Folkeslag skal forsamles; og det Folk eller Rige, som ikke vil tjene den Stad, skal omkomme og aldeles ødelægges. 2) At Navnet paa den Stad skal være Zion, Herrens Stad. 3) At den kaldes hans Helligdoms Sted, og hans Fødders Sted. 4) At de bedste Slags Tømmer skal føres dertil i Mængde, til Stedets Forskjønnelse. 5) At de ædle Metaller skal findes i stor Overflødighed; medens Fred og Retfærdighed skal herske, deres Sorrigs Dage er endte o. s. v. o. s. v.

Psalmisten David fortæller os om Tiden, da denne Stad skal opbygges, i sin 102de Psalme fra 13 til 22 Vers. 1) At der er en Tid bestemt for Opbyggelsen af Zion, eller den Stad som Esaias omtaler, nemlig, lige før Christi anden Tilkommelse; og at Herren, naar denne Stad er bygget, vil lade sig tilsyne i sin Herlighed, og ikke før. Og heraf bliver det vist og fast, at om en saadan Stad ikke bliver bygget, vil Herren heller aldrig komme. 2) At Nationerne skal samles til at tjene Herren baade i Zion og Jerusalem, og 3) at denne Psalme blev skreven for dem af den tilkommende Slægt, som skal prise Herren, naar de læser den og seer det opfyldt.

Jeg vil nu bede Læseren henvende sin Opmærksomhed paa en Part af det sjette Capitel i Ethers Optegnelse, som indeholdes i Mormons Bog; see Side 547 og 548.

Naar vi læser denne Prophetie lærer vi: 1) At Amerika er et af Herren udvalgt Land, over alle andre Lande. 2) At det er Stedet for det ny Jerusalem, som skal komme ned paa den ny Jord. 3) At et nyt Jerusalem skal bygges i Amerika, for de Overblevne af Joseph, ligt det gamle Jerusalem i Canaans Land; og at det gamle Jerusalem skal blive gjenopbygget paa samme Tid, og begge disse Stæder trives og tiltage indtil den store sidste Forandring, da Himlen og Jorden skal vorde nye. 4) At naar denne Forandring skeer, henrykkes disse to Stæder til Himlen tilligemed deres Indbyggere, og kommer siden efter Forandringen ned, den ene paa Amerikas Land og den anden paa sit eget Sted, hvor den før var, og 5) lære vi, at Indbyggerne af disse to Stæder er de samme, som samlede sig og først opbygte dem. De Overblevne af Joseph, og dem, som bliver samlet med dem, arver det ny Jerusalem, og Israels Stammer, som indsamles fra Nordenland og fra Jordens fire Hjørner, arver det andet; og idet Alt saaledes er bleven nyt, finder vi disse, som eengang var Fremmede og Pilegrime paa Jorden, i Besiddelse af det bedre Land, og den Stad, de søgte.

Vi vil nu henvende os til Johannis Aabenbaring, og besee Staden efter at den er gjort ny, og see om den ligner det Billede der er fremstillet af den førend dens sidste Forandring. See Joh. Aab. 21 og 22 Capitel.

Af denne skjønne Beskrivelse lærer vi 1) at den ny Jord er ikke deelt formedelst noget Hav, og følgelig vil det, som nu kaldes de østlige og vestlige Fastlande, da være eet Land. 2) At Herren gjør ei alene Himlen og Jorden ny, men Alting. 3) At Staden laae i en Firkant og havde tolv Porte med de tolv Stammers Navne, eet paa hver Port; tre Porte mod Nord, tre mod Syd, tre mod Øst og tre mod Vest; ganske efter samme Viis som den existerede timelig i de tusinde Aar, og som Ezekiel har beskrevet. 4) At den bestod af kostbare Stene og Guld, ligesom den timelige

Stad, som Esaias beskriver. 5) At en reen Flod af Livsens Vand, klart som Krystal, flyder igjennem denne nyskabte Stad, udspringende fra Guds Throne, lige som levende Vand udsprang fra Helligdommen i den timelige Stad, som Ezekiel har beskrevet. 6) At Livsens Træ stod paa begge Sider af Floden; det Træ, som eengang havde baaret tolv Slags Frugt, og havde givet sin Frugt hver Maaned, medens dets Blade var til Lægedom for Folkene. Men nu Johannes seer det, har Folkene ikke Lægedom behov, thi Døden er ikke mere, ei heller Pine, ei heller Sorg; thi de forrige Ting er borte og Alt er bleven nyt, følgelig taler han som om det Forbigangne og siger, de var til Lægedom for Folkene; naturligviis menende i den Tid da de existerede timelig, førend den sidste Forandring; efter Ezekiels Ord.

Nu, af alt det vi har omtalt er dette Summen: at Ezekiel og de andre Propheter har afbildet os Stæderne Zion og Jerusalem som de vil være i de tusinde Aars Hvile, som kaldes Millenniet; og Johannes har beskrevet os de samme Stæder efter deres sidste Forandring naar de kommer ned fra Gud udaf Himmelen og staaer paa den ny Jord. Men Ether har givet os en kort Beskrivelse over dem, hvorledes de skal være, baade i deres timelige og i deres evige Tilstand; og han har tydelig fortalt os deres Beliggenhed først og sidst; nemlig, det ny Jerusalem i Amerika, beboet af de Overblevne af Joseph og dem som samles med dem, de, der har tvættet deres Kjortler og gjort dem hvide i Lammets Blod; og det andet Jerusalem i sit forrige Sted, beboet af Israels Huus, indsamlet fra Nordenland og fra alle Lande, med deres Kjortler tvættede i Lammets Blod. Og dette er Enden paa Sagen.

Jeg vil blot tilføie, at de Forenede Staters Regjering i længere Tid har (uafvidende) sysslet med at samle de Overblevne af Joseph netop til det Sted hvor de tilsidst vil bygge et Ny-Jerusalem, en Zions Stad, ved Hedningenes Hjælp, som vil samle dem fra hele Landets Kreds; og denne Forsamling er tydeligen forudsagt i Mormons Bog og andre Aabenbaringer, som og det forudbestemte Sted, og den fastsatte Tid da det skulde gaa i Opfyldelse: og dersom ikke Hedningene omvender dem fra alle deres Vederstyggeligheder og indgaaer i den samme Pagt, vil de snart blive aldeles udryddet af Landet, saasom Esaias skriver: "Det Folk og Rige, der ikke vil tjene dig, skal omkomme. Ja, disse Folk skal vorde aldeles ødelagt." Og som Propheten Nephi har skrevet i det Sidste af 9de og Begyndelsen af 10de Capitel af hans Optegnelse; see Mormons Bog Side 483, 7de Linie til Side 485 eller 86.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Skibsfart paa Colorado. — "The Star" (et Blad i Californien) beretter at en Damper nu løber saa høit op som til Mundingen af Gila, og man forsøger nu at faae een til at løbe ovenfor Mundingen for at lette Reisen over Land imellem de to Oceaner. Afstanden fra den seilbare Deel af Colorado til Salt-Søe Stad kan ikke beløbe sig til mere end firehundrede engelske Mile og maaskee

mindre. En Jernbane derimellem, som Mormonerne vil anlægge, vil være Begyndelsen til det store Værk, som man i de fire sidste Aar næsten uophørligen har talt om — og naar Begyndelsen er gjort, er Fuldendelsen næsten vis.

Mary Smith, Enke efter den myrdede Patriark Hyrum Smith afgik ved Døden den 21de September 1852 i en Alder af 51 Aar. Hun var visselig en „Moder i Israel", og hendes Navn og Gjerninger vil evig erindres, da hun var forsøgt i de Helliges Forfølgelser og de saa sørgelige Scener, som aldrig vil forglemmes. Hun besad i en meget høi Grad de særdeles Egenskaber at opmuntre og trøste i Modgang: hun udholdt Lidelser og overvandt Vanskeligheder, med en Taalmodighed og Udholdenhed, værd at efterligne. Ved Ugjerningen i Carthago den 27de Juni 1844 blev hun efterladt til alene at forsørge en stor Flok Børn og Pleiebørn, for hvilke hun ved sin utrættelige Virksomhed i enhver Henseende bar Omsorg for deres Ophold og Udvandring fra Nauvoo til denne fredelige Dal i Bjergene. Og efter at have sørget for deres fremtidige Nødtørftigheder her i Livet er hun bleven kaldet til at forlade dem og en talrig Kreds af Slægtninger og Venner for at nyde hendes myrdede Husbonds Selskab tilligemed Propheternes og de Helliges, som er gangne forud til et andet Liv. Hendes sidste Sygdom, som varede omtrent to Maaneder bar hun med sin sædvanlige Standhaftighed og Taalmodighed og ønskede kun at leve for at gjøre hendes Familie og hendes Omgivelse Godt. Hun er indgaaet til Hvile og gid det Exempel, hun har sat, medens hun var her paa Jorden ikke blive forglemt af dem, som hun har efterladt, til at følge sig efter.

Stæderne Troy, Utica, Norwich, Sacramento, Cambridge, Parkersburg, Alexandria og Bayou Sara i de Forenede Stater blev forrige Aar hjemsøgt af svære Ildebrande.

☞ **Niende almindelige Epistel** er nylig arriveret og vil udkomme i vort næste Nummer af „Stjernen". Posten har tillige bragt os adskillige Nyheder fra Dalen, af hvilke vi her berette at Grundstenen til Templet under stor Høitidelighed og en talrig Forsamling, blev lagt den 6te April 1853. Videre vil erfares af vort næste Nummer.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Gothersgade Nr. 28, 2den Bagsal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. E. Bording.